

Oliver Bottini

Døden i livets stille kroge

Oversat af Henrik Andersen
efter:

Oliver Bottini: Der Tod in den
stillen Winkeln des Lebens
© 2017 DuMont Buchverlag, Köln
Mit freundlicher Genehmigung
des DuMont Buchverlages

Læs dette og flere tekstuddrag på
www.texte-tekst.com

texte tekst

Mecklenburg-Vorpommern

7.– 8. april 2011

De tilbragte natten til fredag i huset i Prenzlin og kørte videre sidst på formiddagen, meget mod børnenes vilje, for de elskede huset og syntes, at Danmark var åndssvagt.

"Men I har jo aldrig været i Danmark," sagde Winter.

"Det er, fordi vi synes, det er åndssvagt," svarede Emmy.

"Det er kun en weekend."

"Hvad nu, hvis vi dør af kedsomhed i Danmark?" spurgte Leon.

På motorvejen blev humøret bedre; Winter havde mindet dem om sine løfter om Blåvand, og der var ikke mere snak om at dø. De legede deres yndlingsleg, gæt sangeren. "On the Floor," sagde Emmy og begyndte at synge, og Leon råbte "Jennifer Lopez og Pitbull!" og sang skingert med. Winter havde som sædvanligt svært ved at forstå teksten; to års skoleengelsk i firserne hos en lærerinde, der aldrig havde været ude af Güstrow, så kunne man ikke forvente alverden. Han løftede blikket til bakspejlet og kom til at

smile. Emmys blidt vuggende hoved, mun-den, der stadig var lidt uvant med tandbøjlen, det henførte blik ud ad sideruden. Han fornemmede, at hun tænkte på hestene, han havde lovet hende, heste på stranden i Blåvand. Han vidste endnu ikke, hvor han skulle få de heste fra.

Lov mig noget i Danmark, far.

Hvad skulle det være?

Det ved jeg da ikke, noget sjovt.

Også mig, far!

Leon havde han lovet quad-ræs i klitterne, far mod søn plus revanche. Winter anede ikke, om man kunne leje quad-crossere i Blåvand. Eller om niårige overho-vedet måtte køre på dem.

Klitter ville der formentlig være.

Det var altså heste og quad-crossere i sandet i Blåvand, tænkte han tilfreds. Han havde før løst mere umulige opgaver.

"La la la, la la," sang børnene, så meget forstod han da.

Et vindstød slog hårdt ind mod bilen, nu var den her pludselig, stormen, der var blevet forudsagt for Mecklenburg, og sammen med den kom uroen. Vindstyr-ke 10, nordøst; adrenalinen steg stadig hos ham, når det

stormede. I sin ungdom havde Winter gang på gang været ude på markerne for at redde det, der kunne reddes, når uvejret rasede ind over det flade land.

Claudia rørte ved hans arm med fingerspidserne. "Vil du ikke nok være sød at sætte farten ned?"

"Nej, hurtigere," sagde Emmy.

"Det her er en motorvej."

"Meget hurtigere!" råbte Leon.

"Syng noget mere," sagde Winter og satte farten ned.

De kørte ud af et skovstykke og videre ud på den ubeskyttede slette. Vinden piskede og larmede, børnene sang igen.

Hans løfter om Blåvand havde, ligesom respekten for stormen, rødder langt tilbage i tiden. I et andet liv, et andet land. En anden kvinde ... Sommetider havde både livet og kvinden ligget som paralyserede under en dyb, grå himmel. Winters løfter havde været nænsomme forsøg på at skabe en illusion af lys. Ja, Rom ville være fantastisk. Lov mig, at jeg på et tidspunkt kommer til Rom ... At jeg på et tids-punkt vil kunne rejse væk og ikke længere må blive stående på stedet,

undtagen når jeg selv ønsker det, og du skal selvfølgelig med.

Det lover jeg, Anett.

En dag var han blevet stående. Det var Anett ikke.

Næste vindstød, han korrigerede, holdt Citroënen på ret bane.

"Kan Jennifer Lopez' pitbull da synge?" spurgte Claudia.

Leon brød ud i latter, og Emmy skar en næsten hånlig grimasse. Emmy og hen-des mor, det havde ikke været rigtig godt mellem dem på det sidste. Winters blik strejfede Claudia. Blege og anspændte kinder, mange nye rynker under de let sammenknebne øjne, et trodsigt drag om munden. Han vidste, at hun var i vildre-de og kæmpede for familien midt i sin egen følelsesforvirring. Kæmpede for ham. Hun var forelsket i en på sit arbejde. Nu stod alt pludselig på spil.

Så gå dog din vej, følte han nogle gange trang til at sige.

Han ville ikke have, at hun gik.

Og Emmy fornemmede det. Hun var elleve år og fornemmede alt.

"Hvorfor er dét så morsomt?" spurgte han.

Leon forklarede tålmodigt. Pitbull var en rapper.

"Micha?" Claudia pegede fremad, og han koncentrerede sig igen om vejen. Sigbarheden var blevet dårlig.

Vindstødene drev støvskyer ind over vejbanen. Bittesmå partikler piskede ind mod hans side af bilen. Han så stoplygter lyse op og satte brat farten ned til firs. Leon beklagede sig teatralsk, hvorefter han grinte; han lød forskrækket. Winter trak ud i venstre spor. Blinkende forlygter i bakspejlet, fjern dytten. Han trykkede hurtigt på speederen.

"Og hvorfor hedder han så Pitbull?" spurgte han.

Claudia løftede igen hånden og sagde noget, men det blev overdøvet af stor-mens pludselige tuden. To eller tre hundrede meter længere fremme fejede en sandfarvet sky på størrølse med et hus hen over motorvejen, og Winter tænkte, at det ville være klogest at holde stille nu, men man kunne jo ikke holde stille på mo-torvejen. Så var de inde i den, omgivet af hvirvlende sand, forruden helt dækket af sand, nu kunne han ikke engang se bilens forparti, kun

nogle røde baglygter, der nærmede sig med rasende fart.

Han hørte Claudia skribe, da han trådte bremsepedalen i bund, for sent, de stødte ind i den forankørende bil. Højlydte brag, da airbaggene detonerede, et hårdt slag mod brystkasse og ansigt, han snappede fortumlet efter vejret og så airbaggen synke sammen igen, hvilket forekom ham mærkeligt beroligende, alt i orden, tænkte han, vi klarede den, det er overstået nu ...

I flere sekunder var han ude af stand til at bevæge sig. Han trak vejret febrilsk, mens han stirrede på den revnede forrude, hvor sandet trængte ind i bilen gennem sprækkerne og blandede sig med det hvide talkum fra airbaggene. Uden for for-ruden var sigtbarheden mindre end fem meter.

Mennesker kom til syne, løb hen mod nødsporet.

Det lykkedes ham endelig at få løsnet selen og vende sig. Et hurtigt blik bagud, børnene lod til at være uskadte. Claudia var sunket forover og holdt sig om den ene underarm. Winter tvang sig selv til at bevare roen, løsnede hendes sikkerheds-sele og hjalp hende med at læne sig tilbage, forsigtigt, underarmen

var nok bræk-ke-t. Hun var ligbleg, kunne ikke få et ord frem, nikkede blot, jeg er okay, næsten da, og han undertrykte angsten og smerterne i brystkassen og nikkede også, det samme her.

Han vendte sig om mod børnene. Emmy sad ret op og ned med hænderne for ørerne og lukkede øjne; der løb lidt blod under hendes næse. Til højre for hende flagrede sideairbaggen ved vinduet. Hun rystede pludselig på hovedet og klynke-de, forsinket chok-reaktion.

Leon gned sit ben og græd stille.
"Er I okay?" råbte Winter.

Emmy åbnede øjnene med et sæt, hun virkede fuldstændig forvirret, som var hun lige vågnet efter at have sovet i dagevis. Hun begyndte at skrigе, og han så, at hun famlede efter dørhåndtaget med den ene hånd. For alt i verden ikke stige ud af bilen, tænkte han, og sagde skarpt: "Emmy, bliv siddende!" Hun ignorerede ham. Da hun stødte døren op, trængte et kraftigt vindstød ind i bilen, og Winter fik sand i øjnene. Han hørte Claudias desperate stemme og lagde hånden på hendes skulder, men han havde ikke tid til at tage sig af hende

nu, for Emmy skreg mere og mere skingert, og hun havde allerede det ene ben halvt ude af bilen, mens hun fumlede med sikkerhedsselens låsemekanisme og slog ud efter ham, fordi han forsøgte at forhindre hende i at løsne selen.

"Bliv siddende, Emmy! Emmy!"

Hun rev i selen, forsøgte at vride sig ud af den, og Winter åbnede hurtigt sin dør og kæmpede sig ud i den øredøvende storm for at gå om til hende. Sandkornene stak i hans hud som utallige små nålestik, trængte ind i ører, næse og mund, og han tænkte forfærdet, at det her måtte være en form for ørkenstorm, indtil han indså, at sandet selvfølgelig ikke kom fra en ørken, men derimod fra de omkringliggende marker; smagen af jord i munden, han vidste alt om, hvordan jord smag-te.

Han beskyttede øjnene med den ene arm, mens han lod sig føre ned langs bilen af vinden, forbi Leons dør til bagenden, hvor han et øjeblik måtte klamre sig til tagbøjlen for ikke at blive blæst væk. Den bagvedkørende bil holdt knap end en meter væk, fordøren i passagersiden stod åben, kabinen var

tom. Pludselig trængte en enorm skygge ind i hans synsfelt, skarpe lygter, et skærende flertonet lastbil-horn. Han trådte hurtigt et skridt baglæns, faldt over autoværnet i midterrabbatten og slog baghovedet i jorden. Hornet drønedede stadig, det overdøvede alle andre lyde, sågar den rasende storm og hans egne skrig, hornet var det eneste, der fandtes, den ubærlige og aggressive klang, der lod til at bevæge sig forbi ham og dog forblev øresønderrivende, og han pressede hænderne ind mod ørerne, indtil larmen endelig var væk, sekunder eller måske minutter senere, han havde mistet enhver tidsfornemmelse. Hvis bare Emmy ikke var stået ud af bilen, tænkte han, mens han kom op på knæ, hvis bare de andre blev siddende inde i bilen, indtil hjælpen kom, så var alt andet ligegyldigt.

Han rejste sig fortumlet op.

Gennem det flygende sand kunne han se nogle biler et stykke væk, men de havde ikke den rigtige farve, ingen af bilerne var røde, og han kunne heller ikke få øje på lastbilen, så han måtte have vendt sig mod den forkerte side af motorvejen, og det var også muligt, at han havde

bevæget sig nogle meter væk uden selv at lægge mærke til det.

Stormen flåede næsten jakken af ham, mens han kæmpede sig hen ad den smalle midterrabat. På begge sider stod bilerne i store klumper, sammenfiltrede, smadrede, på kryds og tværs, en del røde, men ikke deres Citroën, og også lastbiler, varevogne, alle tæt op til hinanden, men han kunne ikke desto mindre skimte nogle spøgelsesagtige skikkelser, der gik mellem dem, andre skikkelser kravlede ud gennem bilruder, en sad og krøb sammen på taget af en bil. Han fik et slag mod den ene skulder og vaklede til siden, en mand var kommet styrtende ud af muren af sand og stødt ind i ham og løbet videre. Pludselig var der en dump eksplosion lige foran ham, flammerne greb om sig, blev ført hen mod ham af vinden. Nu bevægede skikkelserne sig endnu hurtigere, og Winter begyndte også at løbe, hen mod ilden, indtil det gik op for ham, at han løb den forkerte vej, ind mod mareridets centrum; Claudia og børnene befandt sig jo i den modsatte retning ...

Han vendte sig om og havde nu vinden i ryggen. Deres Citroën måtte stå

på venstre side af ham, tæt ind til autoværnet, altså koncentrerede han sig om venstre side, gik forbi den ene ødelagte bil efter den anden, her og der en rød, men så vidt han kunne se ingen Citroën, hvilket dog var svært at afgøre, for sandet gjorde det næsten umuligt, sandet i øjnene, sandet, som stormen fejede ind over bilerne, sandet, der svøbte alt, der stadig kunne ses, i et mørkt gult tæppe. Nogle knap nok synlige mennesker bag en bilrude, men det var ikke Claudia og børnene, bilen var en stationcar, sandsynligvis hvid, måske ventede de på hjælp, nøjagtig som Claudia og børnene ventede på ham. Derefter igen noget rødt, en varevogn, hvor i himlens navn var deres Citroën, nu måtte han have afsøgt tredive-fyrre meter, men Citroënen var som sunket i jorden eller måske opslugt af sandet. Så endnu en last-bil, der holdt stille, førerhuset rejste sig over ham som en rasende mørkegul hest, der stejlede, en hest i Blåvand, tænkte han og vidste pludselig, at han ikke kunne mere, at han var nødt til at stoppe op, blive her hos den rasende hest, som fandtes der intet andet sted, intet sted at gå hen ...

Han lod sig udmattet synke ned i midterrabbatten, krøb sammen med ryggen mod autoværnet, der vibrerede i de kraftige vindstød, og sænkede blikket i be-vidstheden om, at den rasende hest var hos ham og ikke ville forsvinde, højt over ham trodsede den stormen. Han tænkte på huset i Prenzlin, nu var det ikke muligt at tænke på andet, som om huset var det eneste, der nogensinde havde eksisteret. Var de dog bare blevet i huset i den her weekend ligesom i så mange andre week-ender, børnene elskede det, de stille kroge og nicher, de ældgamle, fremmedartede lugte, de bløde trægulve, historierne fra fortiden, som han fortalte dem i weeken-derne i huset, og nogle gange smuglede han Anett ind i historierne, for hende kan I da godt huske, Jörgs søster, ham vi har besøgt i Rumænien, og Anett har været alle mulige steder i verden, og hun kan allerbedst lide Rom, det er kun hjem, hun aldrig kommer mere, og hun har garanteret også været i Danmark ... Vi vil ikke til Danmark, sagde Emmy, og Leon sagde, fordi vi måske vil dø der, og Winter sag-de: Så lader vi bare være med at tage til Danmark, vi vender om og kører tilbage til huset, og her bliver

vi, så længe vi har lyst, og Leon råbte: for evigt, og Winter nikkede og tænkte: for evigt og begyndte at græde, for nu vidste han, at det var for evigt. Her og nu var for evigt.

21

I toget ved grænsen mellem Tjekkiet og Tyskland

Lisas øjne vækkede ham.

Efter Prag var det endelig lykkedes ham at falde i søvn, men nu, en time senere, vågnede han med et sæt i den smalle køjeseng, fordi han havde mærket hendes øjne på sig i søvne. De havde betragtet ham, livløse, matte og sørgmodige, sådan som de havde betragtet ham siden den morgen ved floden, hendes halvlukkede øjne, der så igennem ham og ind i fremtiden og konstant lod til at vide, hvad han ville gøre, og hvor han ville tage hen, før han selv vidste det. Da han løb hen over markerne i Coruia, måtte de allerede

have vidst, at han ville blaffe fra Denta til Timișoara og tage videre til Budapest med toget, og at han i Budapest ville købe nyt tøj og en kuffert for at virke mere seriøs og en dyr billet til en trepersoners sovekupé på første klasse i håb om, at ingen så ville tro, at han var en fattig bon-dedreng.

Og hendes øjne vidste også alt andet.

Han rettede sig op, forsøgte at falde til ro, mens han lyttede til den rytmiske snorken fra ungareren i sengen over ham. Manden i den øverste seng, den snakke-salige hollænder, kunne han ikke høre. Adrian stod lydløst op og gik ud på det tilstødende toilet. I det dunkle lys hulede han hænderne under hanen, og da han badede sit ansigt i vandet, så han blodet på hendes hud og på sin egen hud, hendes krop med flænger og stiksår, en krop fuld af knuste drømme og håb, han så et ansigt lige ud for sit eget, mærkede fingrene, der borede sig ind i hans hals og forhindrede ham i at trække vejret ...

Så et ansigt forvrænget af vrede.

En højlydt dunken fik ham til at fare sammen. Han hørte en dyb stemme, dæmpet af to døre. Derefter

gik skydedøren i kupéen op, hvorefter nogen banke-de på døren ind til toiletet. Han åbnede den. Foran ham stod ungaren og hollænderen, og ude på gangen stod to politibetjente, begge bevæbnede, iført skud-sikre veste og med pas i hænderne.

Kort efter fik hollænderen sit pas tilbage. Den ene betjent kiggede på Adrian og sagde: "Passport."

Han tog sit pas op af højre baglomme.

Også ungaren tog imod sit pas, afslappet og rutineret, han kørte denne stræk-ning to gange om måneden. Han blinkede opmuntrende til Adrian. En lille, rund forretningsmand med blodsprængninger i ansigtet og på den tykke hals, der flød ud over skjortekraven. Han talte en lille smule rumænsk.

Den ene politibetjent sagde noget til Adrian på engelsk. Den anden ventede, betragtede ham vagtsomt.

Adrian så på ungaren.

"Rejser hvor?" oversatte ungaren efter bedste evne.

"Prenzlín." Han tegnede i luften med begge hænder: Her ligger Berlin og højere oppe og lidt til venstre, Prenzlín.

Ungareren talte tysk med betjenten, der stillede flere spørgsmål.

"Arbejde?"

"Ferie. Hos min kærestes bedsteforældre."

"Hvor længe?"

"En uge."

Betjenten gav ham passet tilbage med et lille nik. Den anden, ham med det vagtsomme blik, gik videre.

Adrian forsøgte at skjule sin lettelse. Han havde klaret det.

"Kæreste er på tog?" spurgte ungareren.

Adrian tøvede overrasket. "Nej."

"Kæreste er hvor?"

Han stirrede på ungareren, derefter på politibetjenten, en firkantet, muskuløs mand med glatraget isse, og mærkede tårene stige op i øjnene. Han kunne ikke stoppe dem.

"Gået sin vej?" spurgte ungareren medfølelse.

Adrian rystede på hovedet. "Død."